

άρθρα

Του Βασίλη
Κοντογυλιδή

Την αξιολόγηση δεν έχει σαν ευαγγέλιο αυτή η κυβέρνηση;

Το θέμα με τη συμμετοχή τεχνοκρατών σε μία κυβέρνηση δεν είναι τωρινό και έχει απασχολήσει πολλούς πρωθυπουργούς πολλών κυβερνήσεων τα τελευταία χρόνια. Και όσο και αν υπήρξαν τεχνοκράτες που κατά γενική ομολογία ήταν αποτελεσματικοί, το γενικότερο συμπέρασμα είναι ότι οι περισσότεροι που θήτευσαν σε υπουργικές θέσεις πέρασαν απαρατήρητοι.

Ο πρόσφατος ανασχηματισμός της κυβέρνησης προαναγγέλθηκε εδώ και πολύ καιρό. Ο πρωθυπουργός που έχει τον πρώτο και τελευταίο λόγο στη σύνθεση της κυβέρνησης στην οποία προΐσταται, είχε την άνεση χρόνου να επιλέξει τους συνεργάτες του στο νέο υπουργικό συμβούλιο χωρίς να πιέζεται από κάποιο έκτακτο γεγονός. Το έγγραφο, μάλιστα, και πριν ότι αυτός ο ανασχηματισμός προαναγγέλθηκε τουλάχιστον έναν μήνα πριν. Θεωρώ, λοιπόν, αδικαιολόγητες τις αιτιάσεις που διέρρευαν από το πρωθυπουργικό γραφείο ότι στη μεν περίπτωση Δοξιάδη ρωτήθηκε αν είχε κάποια εκκρεμότητα και απάντησε αρνητικά και στην περίπτωση Τσάφου ο νέος υφυπουργός Ενέργειας ζήτησε συγνώμη για τις δηλώσεις για τα κατεχόμενα της Κύπρου. Και μόνο από αυτές τις δύο περιπτώσεις φαίνεται η προχειρότητα της επιλογής των προσώπων που μετέχουν στο νέο κυβερνητικό σχήμα. Και φυσικά οι ευθύνες βαρύνουν προσωπικά τον πρωθυπουργό του, οποίου αποκλειστικό δικαίωμα είναι ο εκάστοτε ανασχηματισμός και όχι των συνεργατών του που μπορεί να έκαναν τις σχετικές εισηγήσεις.

Το έργο της σύνθεσης αυτής της κυβέρνησης θα κριθεί εκ του αποτελέσματος και πρέπει να περιμένουμε, αν θέλουμε να είμαστε δίκαιοι και όχι προκατειλημμένοι. Η αρχή όμως ήταν εκ νέου προβληματική σε επίπεδο εντυπώσεων. Στο εσωτερικό, μάλιστα, του κυβερνώντος κόμματος ήδη ακούγεται φωναχτά ότι ο ανασχηματισμός «κάηκε» πολιτικά.

Ο πρωθυπουργός φαίνεται να είναι εγκλωβισμένος σε επιλογές άτολμες για να μην έχει πρόβλημα στην κοινοβουλευτική ισορροπία και προβληματικές αρκεί να έχουν τον μανδύα του προοδευτικού τεχνοκράτη. Το κέντρο των αποφάσεων στο Μαξίμου παραμένει αλώβητο και αναντικατάστατο παρά τα λάθη κατά συρροή που διαπράττει από την αρχή ακόμα της επανεκλογής της κυβέρνησης το 2023. Από τη στιγμή, λοιπόν, που δεν προβλέπεται καμία ουσιαστική αλλαγή σε αυτό το κέντρο όσα λάθη και να κάνει, προτείνω στον Κυριάκο Μητσοτάκη στον επόμενο ανασχηματισμό αν υπάρξει επόμενος, όσους τεχνοκράτες εξωκοινοβουλευτικούς επιλέξει να τους πάρει ο ίδιος μία συνέντευξη, για να διαπιστώσει τη σχέση που έχουν με την πολιτική. Την αξιολόγηση, άλλωστε, δεν έχει σαν ευαγγέλιο αυτή η κυβέρνηση; Ας την εφαρμόσει επιτέλους στην κορυφαία πράξη της επιλογής της σύνθεσης του υπουργικού σχήματος, για να μην προκύψουν ξανά υπουργοί 33 ωρών ή ζητούντες απολογητικά συγγνώμη για απίστευτες δηλώσεις του παρελθόντος.

Από τη μεταπολιτική στην αντιπολιτική

Του Αργύρη
Αργυριάδη
Δικηγόρου

Προσωπικά είχα την εντύπωση ότι «είχαμε χαθεί στη μετάφραση». Έννοιες αμφίσημες έχουν κατακλίσει εδώ και χρόνια τον δημόσιο διάλογο. Μεταπολιτική, βιοπολιτική, αντιπολιτική. Τι νόημα μπορούσαν να έχουν οι παραπάνω λέξεις στη χώρα που μαστιζόταν από τη σύγχρονη, πολιτική διαιρετική τομή που ξεπετάχθηκε από τη μήτρα της χρεοκοπίας; Η ανάζητηση των λεπτών διαφορών την εποχή του δίπολου «μνημόνιο - αντιμνημόνιο» φάνταζε ως πολυτέλεια. Και, όμως, δεν ήταν.

Εάν προσπαθήσουμε να δώσουμε περιεχόμενο στις ανωτέρω έννοιες κάποια πράγματα θα γίνουν περισσότερο κατανοητά. Θα γίνει, ιδίως, αντιληπτή η προβολή των λεκτικών όρων στη ζώσα πραγματικότητα. Η τελευταία καταδεικνύει ότι το νέο εννοιολογικό οπλοστάσιο ουδόλως σχετίζεται με τη νεωτερικότητα και την πρόοδο. Μάλλον αποτελεί έκφανση των πολυποίκιλων παθογενειών που αναδείχθηκαν από την κατάρρευση του υπαρκτού σοσιαλισμού το 1989 και του υπαρκτού καπιταλισμού είκοσι χρόνια αργότερα (χρηματοοικονομική κατάρρευση το 2009).

Πρώτα-πρώτα, με την έννοια μεταπολιτική έγινε από-

πειρα να περιγραφεί η νέα τάση που ήθελε τα κοινωνικά προβλήματα να επιλύονται από μη πολιτικούς. Τεχνοκράτες (λ.χ. τραπεζίτες), πλουτοκράτες (Τραμπ, Μασκ κ.λπ.) ή τηλεπροϊόντα (λ.χ. Πέπε Γκρίλο). Στο ανωτέρω πλαίσιο δινόταν μεγαλύτερη έμφαση στην επικοινωνία και όχι στη διακίνηση ιδεών. Στην αγκιτάτσια και όχι στην κινητροδότηση των μαζών μέσω παραγωγής σύγχρονης πολιτικής σκέψης.

Στον αντίποδα, με την έννοια της αντιπολιτικής περιγράφουμε την αντίληψη ότι δεν έχουν αποτύχει μόνον οι πολιτικοί αλλά και η ίδια η πολιτική. Τα κοινωνικά προβλήματα δεν μπορούν να επιλυθούν ούτε από πολιτικούς ούτε από μη πολιτικούς. Η νικησιτική αποτύπωση της ανωτέρας θέσης είναι προδηλη, ιδίως στη χώρα μας. Περισσότεροι από 2.000.000 πολίτες - μέσα σε μία εικοσαετία - αποφάσισαν ότι δεν έχει κανένα νόημα να προσέρχονται στις κάλπες. Κάποιες εκατοντάδες χιλιάδες ψηφίζουν είτε για να σπάσουν πλάκα (με αποτέλεσμα να εκλέγονται στο κοινοβούλιο γραφικές περσόνας) είτε για να εκφράσουν την οργή ή τη διαμαρτυρία τους (με αποτέλεσμα να εκλέγονται ετερόκλητες ομάδες ανθρώπων).

Εάν έχουμε υπόψη μας όλα τα ανωτέρω μπορούμε να κατανοήσουμε και τα αποτελέσματα των πρόσφατων δημοσκοπήσεων, ιδίως το γεγονός ότι το 80% των Ελλήνων εμφανίζεται να απορρίπτει ταυτόχρονα κυβέρνησή και αντιπολίτευση (μείζονα και ελάσσονα). Η αντιπολιτική κυριαρχεί στο συλλογικό ασυνείδητο, οδηγώντας τη χώρα σε άγνωστες ατραπούς...

25η Μαρτίου: Χθες και σήμερα

Γράφει η Ιωάννα Αλεξιάδου
Φιλολόγος, δημοτική σύμβουλος
δήμου Νεάπολης-Συκεών

Δεν γιορτάζουμε απλώς μία ημερομηνία στο ημερολόγιο. Την Τρίτη 25 Μαρτίου, θυμόμαστε, αναστοχαζόμαστε, διεκδικούμε, απαιτούμε. Γιατί η Επανάσταση του 1821 δεν αποτελεί μία πράξη του παρελθόντος, είναι ένα συνεχές κάλεσμα στην αξιοπρέπεια, την αυτοεκτίμηση και την ελευθερία.

Ας μην έχουμε αυταπάτες. Ο αγώνας εκείνος δεν ήταν μία ευγενική αναπαράσταση της ιστορίας αλλά ένας πόλεμος, μία επανάσταση απέναντι σε μία πανίσχυρη αυτοκρατορία. Ήταν η σύγκρουση των λίγων και αποφασισμένων με τους πολλούς και αλαζόνες. Ήταν η στιγμή όπου οι φτωχοί και οι παραγκωνισμένοι της κοινωνίας, όρθωσαν το ανάστημά τους απέναντι στην καταπίεση, την εκμετάλλευση, τη φοροληστεία, τη φεουδαρχία των σουλτάνων και των κοτζαμπάσηδων.

Ήρωες, όπως ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ο Γεώργιος Καραϊσκάκης, η Μπουμπουλίνα, ο Παπαφλέσσας, και τόσο άλλοι, έδωσαν τα πάντα για τον ιερό σκοπό της ελευθερίας. Ο όρκος τους ήταν απλός αλλά απόλυτος: «Ελευθερία ή Θάνατος». Μα σήμερα, ελευθερία για ποιόν; Για την κοινωνία ή για τις αγορές; Για τον εργαζόμενο κόσμο ή για τους τραπεζίτες, τις πολυεθνικές και τα καρτέλ;

Ποιος μπορεί να αμφισβητήσει ότι βρισκόμαστε ξανά υπό απειλή; Ο σύγχρονος σουλτάνος της γειτονιάς μας δεν κρύβει τις βλέψεις του. Απειλεί, παραβιάζει, καταπατά συνθήκες, φυλακίζει, καταστέλλει. Και η Ευρώπη; Σιωπηλή! Ανήμπορη ή αδιάφορη; Μήπως συνένοχη για λόγους συμφερόντων;

Και στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού υπάρχει η πεποίθηση πως η δύναμη πρέπει να βρίσκεται στα χέρια των λίγων, ότι οι αγορές πρέπει να κυβερνούν τους λαούς, χωρίς οι αδύναμοι να έχουν θέση στον νέο κόσμο. Ένας ηγέτης που βλέπει τη γεωπολιτική σαν παιχνίδι επιχειρηματικής συναλλαγής, χωρίς ηθική, χωρίς αρχές, χωρίς ιστορική συνείδηση.

Αλλά ας σταθούμε για λίγο και απέναντι στον δικό μας εαυτό.

Ποιοι θα ήμασταν αν ζούσαμε το 1821; Θα ήμασταν με τους ξεσηκωμένους ή με τους ραγιάδες που έλεγαν «άστο,

δεν αλλάζει τίποτα»; Θα στεκόμασταν δίπλα στον Κολοκοτρώνη ή θα ήμασταν από εκείνους που συνωμοτούσαν στα σαλόνια, για να πάρουν αξιώματα μετά την απελευθέρωση; Θα ήμασταν με τους αγωνιστές ή με τους τοκογλύφους που τους έριχναν στη φυλακή, όταν έπαυαν να τους είναι χρήσιμοι;

Και σήμερα;

Ποιοι είμαστε; Είμαστε αυτοί που σκύβουν το κεφάλι, που αποδέχονται την κοινωνική αδικία σαν φυσικό νόμο; Είμαστε αυτοί που βλέπουν την ιστορία ως μουσειακό έκθεμα ή ως ζωντανό κίνημα αλλαγής;

Γιατί η ελευθερία δεν χαρίζεται, δεν διατηρείται από μόνη της. Κάθε γενιά καλείται να δώσει τις δικές της μάχες. Να απαντήσει ξανά και ξανά στο ίδιο ερώτημα: «Με ποιους είμαστε;».

Ποιο είναι το «Ελευθερία ή Θάνατος» του σήμερα; Είναι η πάλη για ισότητα, για δικαιοσύνη, για ειρήνη. Είναι η μάχη ενάντια στον φασισμό που σηκώνει κεφάλι, ενάντια στην καταστολή, ενάντια στη νέα σκλαβιά που επιβάλλει η εκμετάλλευση.

Και όπως έγραφε ο Διονύσιος Σολωμός: «Εθνικόν είναι ό,τι είναι αληθές», υπενθυμίζοντάς μας πως η αγάπη για την πατρίδα δεν είναι κραυγές, σύμβολα και κενές ρητορείες, αλλά πράξη, αρετή και ευθύνη. Ο αληθινός πατριώτης δεν εμπορεύεται το όνομα της Ελλάδας ούτε τη χρησιμοποιεί ως όχημα διχασμού και μισαλλοδοξίας. Αντίθετα, την τιμά με έργα, με Παιδεία, με ανοιχτό μυαλό και σεβασμό στην ιστορία της και στα ανθρώπινα δικαιώματα. Γιατί η Ελλάδα δεν ανήκει σε αυτούς που τη φωνασκούν, αλλά σε εκείνους που τη φωτίζουν.

Δεν αρκεί να καταθέτουμε στεφάνια και να υψώνουμε σημαίες. Πρέπει να θυμόμαστε πως οι μεγάλοι αγώνες της ανθρωπότητας ήταν πάντα αγώνες των πολλών απέναντι στους λίγους.

Ας μην ξεχνάμε λοιπόν:

- Ποιοι ωφελούνται από τη φτώχεια και την ανεργία;
- Ποιοι και γιατί θέλουν τους λαούς υπάκουους και αδρανείς;
- Ποιοι μιλούν για «σταθερότητα», όταν εννοούν υποταγή;
- Ποιοι φοβούνται τον εξεγερμένο λαό;

Και ας θυμόμαστε τα λόγια που αποδίδονται στον Μπρεχτ: «Όταν η αδικία γίνεται νόμος, τότε η αντίσταση γίνεται καθήκον».

Αυτή είναι η παρακαταθήκη του 1821. Όχι ως μνημόσυνο αλλά ως πυξίδα για το μέλλον.